

ת"פ 21088/08/20 - מדינת ישראל, ע"י נגד ישראל אלום

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 21088-08-20 מדינת ישראל נ' אלום
בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד יורי קורנברג- לשכת תביעות
פתח תקווה

המאשימה

נגד

ישראל אלום

ע"י ב"כ עוה"ד רועי לנג

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת איומים בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן **החוק**), נהיגה פוחזת של רכב בהתאם לסעיף 338(א)(1) לחוק ותקיפת עובד ציבור בהתאם לסעיף 382(א) לחוק.

2. בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 3.4.20 בשעה 17:34 או בסמוך לכך, פעלה תחנה ניידת לבדיקות קורונה מטעם מד"א בכביש 4711. בנסיבות אלה שמע הפרמדיק (להלן: "**המתלונן**") צעקות מכיוון טור המכוניות הממתינות לבדיקה, הוא ניגש לכיוון והבחין בנאשם, שנהג ברכב מסוג מאזדה, כשהוא עולה עם הרכב על המדרכה ומנסה לעקוף את המכוניות הממתינות לפניו. המתלונן ביקש מהנאשם לעמוד עם רכבו בצד ובתגובה החלו הנאשם ושניים אחרים ששהו ברכב לקלל את המתלונן. בשלב זה, יצא מהרכב אחד מהאחרים, אשר ישב במושב האחורי של הרכב והתקרב למתלונן תוך שהוא שואל אותו אם מגרד לו הגוף, המתלונן, שחש מאוים, צעד לאחור ונעמד בקדמת הרכב. אז אמר הנאשם למתלונן: "**תזוז, אני אדרוס אותך**" ונסע קדימה תוך שהוא פוגע עם מכסה המנוע של הרכב ברגלו השמאלית של המתלונן. לאחר שפגע במתלונן, נסע הנאשם אחורנית, האחר נכנס בחזרה לרכב והנאשם המשיך בנסיעה רציפה לאחור,

על המדרכה, תוך שהוא מסכן אנשים שעמדו על המדרכה, ונמלט מהמקום.

ראיות הצדדים

3. בהסכמת הצדדים הוגשו המוצגים הבאים: חקירת הנאשם מיום 3.4.20 (ת/1), חקירת הנאשם מיום 2.5.20 (ת/2), דו"ח פעולה (ת/3), מזכר ותמונות (ת/4).
4. פרשת התביעה החלה בתאריך 21.12.21 ובה נשמעו 3 עדי תביעה. ביום 4.7.22 העידו שני עדי תביעה נוספים.
5. עד התביעה הראשון אשר העיד היה **רס"ר יגאלטו וונדה**, שוטר בתחנת ראש העין. העד חקר את הנאשם בחקירתו השנייה כחודש לאחר האירוע. אישר כי לא בדק האם הוצבו מצלמות במקום, חקר אותו באזהרה בגין עבירת איומים בהתבסס על תלונת המתלון והעיד כי אין לפרמדיק כל סמכות להורות על עיכוב.
6. עד התביעה השני אשר העיד היה מר **אלעד אגבלה**, ראש צוות, נהג אמבולנס וחובש במד"א. נכח במקום והיה עד ראייה לאירוע. הבחין ברכב שעוקף רכבים ובשלב מסוים שמע את המתלון צועק "מאיימים עלי, תזמינו משטרה" ונעמד בקדמת הרכב. העיד כי הנאשם נסע "במהירות מאוד איטית" ונתן למתלון "מכה קטנה".
7. עד התביעה השלישי שהעיד היה **המתלון, מר שגיא אברמוב**. באמצעותו הוגשו המוצגים הבאים: תעודת פרמדיק (ת/5) ושרטוט (נ/1). העד תיאר את האירוע מתחילתו ועד סופו. לדבריו - נסעו ברכב שלושה אנשים, שניים ישבו בקדמת הרכב והשלישי ישב במושב האחורי. מתוקף תפקידו ביקש מנהג הרכב לעצור את רכבו בשל נהיגה פרועה, אך הם בתגובה החלו לקלל. לנוכח התנהלות זו ביקש להזמין למקום ניידת משטרה ובשלב מסוים יצא האדם שישב במושב האחורי של הרכב והתקרב אליו באופן מאיים ומהחשש לפגיעה בו צעד אחורה ונעמד בקדמת הרכב. הנאשם נסע קדימה ופגע ברגלו השמאלית ולאחר מכן נסע לאחור על המדרכה בנסיעה שסיכנה אנשים שהיו במקום.
8. ביום 4.7.22 העידה מטעם התביעה הגב' **רס"ר סהר נחושי**. אשר חקרה את הנאשם לאחר האירוע (ת/1) וערכה שני מזכרים (ת/6). מסרה כי רישונו של הנאשם נפסל בהליך אחר והיא סבורה כי יש לפרמדיק סמכות לעכב אדם. לא ביצעה פעולות לאיתור מצלמות ופעולות שמטרתן לאמת את גרסת הנאשם.

9. העד הבא שהעיד היה העד מר **רס"ב באסל טאפש**, שוטר עירוני. ערך דוח פעולה (ת/3) ואישר כי המצלמה על גופו לא הופעלה בזמן האירוע. אינו יודע אם הוצבו במקום מצלמות ולמעשה הגיע למקום לאחר שהסתיים האירוע ושמע עליו מפי הנוכחים.

10. ההגנה ויתרה על חקירתה הנגדית של העדה **הגב' רבקה דברייב**, ובהסכמה הוגשו 4 מזכרים אשר נערכו על ידי העדה (ת/7).

11. פרשת ההגנה החלה ביום 4.7.22 ובה העיד הנאשם בלבד. הוגש בהסכמה טופס שימוע בדבר החלטה על פסילה מנהלית מלקבל או להחזיק רישיון מתאריך 3.4.20 (נ/2).

12. הנאשם שב על גרסתו ועמד על הכחשתו באשר לעבירות המיוחסות לו. תיאר נסיעה ברכב עם חברים במתחם בדיקות קורונה. בשל פקק תנועה החל בעקיפת רכבים כדי לעזוב את המקום. לפתע המתלונן חסם את רכבו כך שנעמד בקדמת הרכב והחל בצעקות "אתה לא זז מפה עד שמגיעה נידת". בנסיבות אלו, הנאשם נסע לאחור כאשר גלגלי הרכב על המדרכה. בעדותו הדגיש כי נהיגו לא סיכנה את הציבור וכי הגיע לתחנת המשטרה מיד כשנקרא.

סיכומי הצדדים

13. ב"כ המאשימה, עו"ד יורי קורנברג, טען כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה ועתר להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו. ציין כי עדי התביעה עמדו על גרסתם שנמסרה והעידו באופן בהיר על אשר אירע. המתלונן מסר עדות קוהרנטית ושב על גרסתו. מנגד הנאשם התחמק מלקיחת אחריות וגרסאותיו השונות פגעו במהימנותו. לא בכדי ההגנה בחרה שלא להעיד עדי הגנה כדי לתמוך בגרסתו של הנאשם, ואין לקבל את טענת ההגנה באשר להתרשלות היחידה החוקרת.

14. ב"כ הנאשם, עו"ד רועי לנג, סיכם בפני בית המשפט וביום 10.8.22 הגיש בקשה להשלמת סיכומים בכתב. הבקשה נענתה, וביום 25.8.22 התקבלה ההשלמה לטיעוני ההגנה. ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום. לטענתו, המתלונן עיכב את הנאשם שלא כדין הואיל ופעל ללא סמכות חוקית. הנאשם עשה שימוש בזכותו החוקית להתגונן ולהשתחרר מפני העיכוב הלא חוקי בו היה נתון. בנוסף, ההגנה העלתה טענות של "הגנה מן הצדק" - באשר להעמדה לדין בגין מקרה אשר מקורו נעוץ בפעולה לא חוקית ובאשר להחלטה לא להעמיד לדין את המעורב הנוסף ממנו חש מאוים. בנוסף נטען כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש בעבירה של נהיגה פוזת וההגנה הפנתה את בית המשפט

לקיומם של מחדלי חקירה.

דין והכרעה

טענה בדבר עיכוב לא חוקי

15. ב"כ הנאשם הקדיש חלק גדול מטיעונו לכך שהנאשם עוכב באופן לא חוקי על ידי המתלון שהינו אזרח ולכן אין לו כל זכות חוקית לעכב את הנאשם. למרות זאת המתלון הורה לנאשם לעצור ולחכות עד להגעתה של המשטרה ומנע ממנו את עזיבת המקום. אשר על כן לטענת ב"כ הנאשם, המעשים שנעשו על ידי הנאשם ולפיהם הוא מואשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום הינם מעשים שיש להם הצדקה, מאחר ונעשו לצורך התנגדות סבירה לעיכוב הבלתי חוקי. ב"כ הנאשם טוען כי אמירתו של הנאשם: "תזוז אני אדרוס אותך", נסיעתו קדימה עם הרכב תוך מגע עם רגלו של המתלון וכן נהיגתו לאחור, הינם כולם מעשים סבירים שנעשו על מנת להתנגד לעיכוב הבלתי חוקי של המתלון.

16. דא עקא, שטענותיו העובדתיות של ב"כ הנאשם אינן עולות בקנה אחד ואף סותרות את עדותו של הנאשם עצמו. הנאשם מכחיש כי ביצע את המעשים הללו. לדבריו, המתלון נעמד לפני רכבו ואמר לו לא לזוז עד שתגיע משטרה ובתגובה: " **ההוא המשיך בשלו ואני נסעתי פשוט אחורה, עשיתי סיבוב פרסה ונסעתי הביתה... לא איימתי ולא עשיתי כלום... הדבר היחיד שעשיתי שם זה רק רברס, לא נסעתי סנטימ קדימה**" (עמ' 49-50 לפרוטוקול).

17. עוד ניתן ללמוד מדברי הנאשם עצמו כי לנאשם הייתה דרך להתנגד לעיכוב, בלא צורך לבצע את העבירות המיוחסות לו וזאת בדרך בה תיאר את שאירע לדבריו. לעזוב את המקום תוך נסיעה לאחור בלא צורך לאיים, לתקוף או לנהוג בנהיגה פוחזת.

18. לנוכח האמור לעיל, לא מצאתי כל טענת הגנה בעצם העובדה שהמתלון עיכב את הנאשם באופן לא חוקי, וזאת כאמור לנוכח העובדה כי לנאשם הייתה דרך שלא לציית להוראה בלא צורך לעבור עבירות.

19. לא מצאתי בכך אף משום טענת "הגנה מן הצדק". העיכוב שבוצע על ידי המתלון לא כלל כל פעולה פיזית כלפי הנאשם. המתלון לא אחז בו ואף לא מנע ממנו תזוזה, מלבד העובדה שמנע ממנו את הנסיעה קדימה וזאת לאחר שהנאשם, אף לדבריו, עקף תור של מכוניות אשר המתינו לבדיקות קורונה, תוך שהוא מתעלם מהסדר במקום ועושה דין לעצמו. וכאמור לא הייתה כל מניעה לנאשם מלעזוב את המקום, אלא שהיה עליו לעשות זאת בנסיעה לאחור ולא בנסיעה קדימה תוך המשך עקיפת טור המכוניות.

20. לנוכח האמור לעיל ולאחר שהגעתי למסקנה כי אין לנאשם הגנה לנוכח הטענה כי עוכב באופן לא חוקי, אבחן כשלעצמה את שאלת הוכחת ביצוע העבירות על ידי הנאשם.

21. עוד טרם אתייחס לכל מעשה בפני עצמו, אומר כי כבר בגרסתו של הנאשם בנוגע לסיבת הגעתו למקום ישנן סתירות. בהודעתו במשטרה מיד לאחר האירוע (ת/1), תיאר כי: " **היו הרבה אנשים כדי לעשות בדיקה של קורונה וכולם עמדו עם הרכבים. אני בהתחלה חייתי רחוק מהם ואז נסעתי ועקפתי הרבה אנשים בתור וזה נסיעה חוקית כי יש בכיכר שני נתיבים**". כך גם בהודעתו השנייה במשטרה (ת/2): " **בדקתי לעשות בדיקה של קורונה שהגעתי לכיכר יש שני נתיבים והיה כמה רכבים בצד השמאלי של הנתיב ואני נסעתי על הנתיב הימני**". בעדותו בבית המשפט עלתה גרסה שונה ולפיה כלל לא עקף את המכוניות על מנת לבצע בדיקת קורונה אלא על מנת לעזוב את המקום. " **אמרתי אני אעקוף אותם ואני אצא**" (עמ' 49, ש' 23-24 לפרוטוקול). כשנחקר בחקירתו הנגדית טען תחילה כי הגיע למקום במקרה (עמ' 52 ש' 5) אולם בהמשך הודה כי ידע שיש במקום מתחם לבדיקות קורונה והגיע לשם כך למקום אלא ראה שיש תור ארוך ולא רצה להמתין בתור הארוך (עמ' 52, ש' 26-33).

עבירת האיומים

22. בכתב האישום נטען כי לאחר שהמתלון נעמד בקרבת הרכב, אמר הנאשם למתלון: " תזוז או שאני אדרוס אותך".

23. הראיה הישירה היחידה שהובאה לכך היא עדותו של המתלון (עמ' 13 ש' 24 לפרוטוקול): " **הנהג ברכב אמר אני אדרוס אותך**". מנגד טען הנאשם כי אמר למתלון: " **אחי אתה רוצה לתת לי לנסוע במקום שנמנע את כל הבלגן עוד שניה שבת? תן לי ללכת פשוט**" (עמ' 49, ש' 30-31 לפרוטוקול).

24. עד תביעה נוסף שנכח במקום, מר אלעד אגבלה, איש מד"א, תיאר כי המתלון ניגש לרכב שעקף רכבים אחרים והחל מדבר עם הנהג, אולם הוא היה במרחק שלא אפשר לו לשמוע את הדברים ואז יצא אדם מהדלת האחורית של הרכב והמתלון והוא דיברו ביניהם כשהעד חושב שאותו אדם איים על המתלון, מאחר והמתלון צעק: "מאיימים עלי תזמינו משטרה".

25. לפנינו גרסה למול גרסה, כאשר לא ניתן לראות בדברי העד הנוסף משום חיזוק לדבריו של המתלון וזאת לנוכח העובדה כי על פי עדותו צעקת המתלון כי מאיימים עליו הייתה לאחר דבריו של האדם שיצא מהרכב ולא לאחר דברי הנהג עצמו.

26. במצב דברים זה, כאשר הנטל המוטל על כתפי המאשימה הוא להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, הרי שלנוכח המתואר לעיל, לא מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל זה ולכן **אני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק ככל שהדבר נוגע לעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום.**

תקיפת עובד ציבור

27. כתב האישום מייחס לנאשם כי נסע ברכבו קדימה תוך שהוא פוגע עם מכסה המנוע של הרכב ברגלו השמאלית של המתלונן, שהינו עובד ציבור, כאשר התקיפה קשורה למילוי תפקידו.

28. אין מחלוקת כי המתלונן שהה במקום מתוקף תפקידו כפארמדיק ושימש כמנהל מתחם בדיקות הקורונה ופנייתו לנאשם הייתה במסגרת תפקידו זה.

29. באשר לאירוע המתואר, העיד המתלונן כי הנאשם "דחף אותו עם הרכב" ו"פגע בו ברגל שמאל" (עמ' 13-14 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית פירט כי הוא התרחק מרכבו של הנאשם ואז הנאשם נתן גז, הדף אותו וגרם לו למכה ברגל שכתוצאה ממנה הוא עף אחורה (עמ' 17 לפרוטוקול).

30. עד הראיה מר אלעד אגבלה, העיד כי המתלונן "ניגש לקדמת הרכב, הנאשם התחיל לנסוע ממש במהירות מאד איטי, כאשר ראה בוודאות את שגיאת עומד שם ונתן לו מכה קטנה עם האוטו... הוא התקדם עם האוטו ונגע בשגיאת בוודאות" (עמ' 8, ש' 15-18 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית חזר והעיד כי: "הנהג ראה זאת והתחיל לנסוע במהירות נמוכה מאד ופשוט נתן איך אנדיר זאת נשיקה לשגיאת שאלתי את שגיאת אם הוא נפצע ואם צריך עזרה, הוא אמר שלא" (עמ' 11, ש' 1-2 לפרוטוקול).

31. מול עדויות אלו עומדת גרסת הנאשם אשר טוען כפי שצוטט לעיל כי נסע לאחור וכי לא נסע קדימה "אף לא סנטימטר".

32. לצין כי יחד עם הנאשם ברכב היו שני אנשים אשר זהותם ידועה לנאשם, כפי שהוצהר במהלך דיון ההוכחות, אך אלו לא הובאו על ידו על מנת לחזק את גרסתו.

33. נתתי אמון בעדויות המתלונן ועד הראיה, אשר נזהרו מאד בדבריהם, לא הפריזו, לא בנוגע למהירות נסיעתו של הנאשם, לא באשר לעוצמת הפגיעה ואף לא באשר לנזק שנגרם למתלונן. שניהם תיארו את האירוע באופן דומה, כאשר לא ניתן להצביע על כל יריבות או מניע נסתר של העדים כלפי הנאשם. כאמור, היה ניכר כי אינם מנסים להשחיר את הנאשם או להעצים את מעשיו. עוד ניתן ללמוד כי עד הראיה היה זהיר

בדבריו ובכל הנוגע לאיומים העיד כי לא שמע אותם ותיאר רק את התקיפה אותה ראה בעיניו.

34. עדות הנאשם הייתה מתחמקת, כפי שתואר לעיל התגלו בה סתירות בכל הנוגע למטרת נסיעתו ועקיפת הרכבים ולא היה בפיו כל הסבר מדוע יעלילו עליו המתלונן ועד הראיה עלילה בדבר תקיפת המתלונן.

35. לנוכח האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמתו של הנאשם בנוגע לעברה זו ואני מרשיע אותו בביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור, בהתאם לסעיף 382 א(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

נהיגה פוחזת של רכב

36. כתב האישום מייחס לנאשם כי לאחר שפגע במתלונן, נסע אחורנית והמשיך בנסיעה רציפה לאחור, על המדרכה, תוך שהוא מסכן אנשים שעמדו על המדרכה, ונמלט מהמקום.

37. עד התביעה, אלעד אגאבלה, העיד כי: " הרכב נסע אחורה בפראות, היו שם הרבה אנשים על המדרכה, הוא נסע ברוורס" (עמ' 8, ש' 18-19 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית תיאר כי: " רוורס וחזר בחזרה את כל הכיכר, תוך שהוא מסכן חי אדם ורכבים שהיו בכיכר" (עמ' 11, ש' 27-28 לפרוטוקול). לשאלת הבהרה של בית המשפט ענה כי: " זה היה מתחם דרייב אין שאנשים מגיעים ברכבים או ברגל דרך השער הירוק, אנשים שהולכים דרך השער הירוק דרך המדרכה, הוא נסע חצי על המדרכה, שיש אנשים על המדרכה, כנ"ל אנשים שעומדים בכיכר בתור, אז מסכן גם אותם" (עמ' 12, ש' 18-20 לפרוטוקול)

38. עד התביעה, שגיא אברמוב, תיאר כי: " הוא לא המשיך במסלול החוקי של הכביש, הוא יצא אחורה ברוורס על המדרכה לכיוון היער. הנסיעה הייתה פרועה על המדרכה, היו אנשים שם, גם אנשי צוות וגם היו שם אזרחים שבאו להידגם, זה נסיעה מסוכנת כן" (עמ' 14, ש' 7-10 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית, חזר ותיאר כי הנאשם נסע על המדרכה בפראות וכשנשאל, למה הוא קובע שזו הייתה נסיעה בפראות, ענה כי: " מי שנוסע ברוורס על המדרכה, גם הוא נוסע אחורה ושומע את הטורים שלו עולים ברכב והוא נוסע אחורה. ככה אני רואה את זה" (עמ' 23, ש' 1-2 לפרוטוקול).

39. הנאשם בחקירתו במשטרה העיד: " השתדלתי לא לסכן ולנסוע רגיל" (ת/1, ש' 26). בחקירתו הראשית בבית המשפט העיד כי: " אני נסעתי פשוט אחורה, עשיתי סיבוב פרסה ונסעתי הביתה" (עמ' 49, ש' 32-33 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית ענה כי: " פשוט נסעתי אחורה ועליתי קצת על המדרכה כדי לא,

אתה יודע, לפגוע במכוניות או משהו, ונסעת, זהו (עמ' 53, ש' 16-13 לפרוטוקול). כשנשאל מה הכוונה שעלה קצת על המדרכה, ענה: **"שני גלגלים"** (עמ' 59, ש' 2 לפרוטוקול). אך טען שלא היו במקום כלל אנשים שלא היו ברכבים. כשנשאל מה כוונתו בכך שנזהר לא לפגוע, ענה כי נזהר לא לפגוע באחד הרכבים שלידו, עוד טען כי לא ניתן היה לנסוע במהירות במקום, גם אם רצה בכך.

40. על מנת שהנאשם יורשע בעבירה זו על המאשימה להוכיח כי הנאשם "נהג ברכב", ושהתנהגותו הייתה **"בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה לסכן חיי אדם או כדי לגרום לו חבלה"**. לאחר שבחנתי את הראיות שתוארו לעיל, הגעתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל זה.

41. נתתי אמון בדברי העדים שתיארו כי הנאשם עזב את המקום במהירות תוך נסיעה לאחור כשחלק מרכבו על המדרכה, זאת בעת שבמקום נמצאים רכבים רבים וכן הולכי רגל. הנאשם עצמו הודה כי נסע לאחור כאשר שני גלגלים מרכבו מצויים על המדרכה. גם בעניין זה לא מצאתי כל עילה שלא לתת אמון בתיאור העדים את האירוע, מה עוד שברור מכלל הראיות כי מדובר במקום שהיה באותה עת עמוס ביותר וצפוף. הנאשם עצמו תיאר את תור המכוניות הגדול שהיה שם. הנאשם עצמו אף טען כי ניסה להימנע מלפגוע ברכבים נוספים שהיו שם. איני מקבל את גרסתו כי במקום לא היו כלל הולכי רגל. שני העדים תיארו כי היו במקום אנשים רבים על המדרכה. נסיעה לאחור במהירות על המדרכה במצב שכזה, יש בה על מנת לסכן חיי אדם או כדי לגרום לו חבלה.

42. כאמור לעיל, מול עדותם של שני העדים שאין להם כל היכרות מוקדמת עם הנאשם, עומדת עדותו המתפתלת של הנאשם, אשר לא טרח להביא להגנתו את שני הנוסעים שהיו עמו ברכב ומוכרים לו.

43. לנוכח האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמתו של הנאשם בנוגע לעברה זו ואני **מרשיע אותו בביצוע עבירה של נהיגה פוחזת של רכב, בהתאם לסעיף 338 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.**

טענת אפליה ומחדלי חקירה

44. ב"כ הנאשם העלה טענה בדבר אפליית הנאשם, מאחר ונגד אדם נוסף שהיה עמו ברכב ונטען כי איים על המתלונן, לא הוגש כתב אישום.

45. מהראיות שהובאו בפני עליה כי אותו אדם יצא מהרכב והתקרב לעבר המתלונן ושאל אותו אם מגרד לו בגוף. כתוצאה מכך חש המתלונן מאוים והלך לאחור.

46. אמירה זו של אותו אדם גם אם גרמה למתלונן לחוש מאוים אינה מפורשת כמו האמירה שיוחסה לנאשם עצמו, מלבד העובדה כי לנאשם יוחסו בהמשך עבירות נוספות ולכן לא ניתן לקבוע כי אך בשל עובדה זו קמה לנאשם הגנה בדמות "הגנה מן הצדק" בשל אפליה.

47. טענה נוספת שהועלתה היא כי לא נבדקו מצלמות אבטחה במקום. אלא שלא ברור כלל שאכן היו מצלמות שכאלו, מה גם שלא בכל מחדל חקירה נטען די על מנת להביא לפגיעה בראיות שהוצגו על ידי המאשימה. אשר על כן, איני מקבל טענה זו.

סוף דבר

48. לנכח כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירת איומים. ומרשיע אותו בביצוע עבירות של תקיפת עובד ציבור, בהתאם לסעיף 382 א(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. ועבירה של נהיגה פוחזת של רכב, בהתאם לסעיף 338 א(א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשפ"ב, 22 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים, ב"כ המאשימה, עו"ד ליאור סלוצקר, הנאשם עצמו וב"כ עו"ד רועי לנג וחיכמאת מאוסי